

א) צ"צ יט., ב) [גי' הערוך
אודדא פ' הנוטע], ג) מכות
ג.; ד) [דף נא:], ה) ד"ה הא,

לעזי רש"י

פלט"ר [פילטרי"ש].
לבד.

מוסף תוספות

א. וכלם אתו למירב חתן
 ב. ליתן הנפת חתן
 הקדירה וכו' להשמיץ
 בתוכו. מ'ס'ס'ס'
 ה. שהומץ נוגע בקדירה
 מסבב. מ'ס'ס'ס'. ג. לא
 דמאי להטמנה. מ'ס'
 ז. ע"ג צירח. מ'ס'
 ח. נלאו גורו אל
 ט. מ'ס'ס'ס'ס'ס'
 כ. שהוא מרץ הכל
 מפתח עצמן כגון מלח
 וסיר, אבל כשר שהוא עם
 מפתח בשר הוא גורו.
 כגדס. ו. לא רמי למצן
 שהוא עם מפתח האש,
 ודמן הינו את שדיך
 למצו בו שם יחתה.
 זמנל. ו. קדילל תבונה
 ח. כלי שהוא כמאלב בו
 דרנסא. וכו'. ופירות
 כיון. מ'ס'ס'ס'ס'. ח. וינינו
 מ'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
 דרביצא אן אדרכ
 לאוצלה בלש. מ'ס'ס'ס'
 ט. ויחמה. היאן הוא מותר
 ו. קדילל לך לשענך
 חזקה ממהה דאבי
 דיקינ' ענין לעיל ב'
 כירח אדא נתיב ע"ג קעקע
 אפי' שיעתה לחזירה,
 וסא. ואפי' בערש שם
 אסרי' להחיה. מ'ס'
 טא'ס'. ו. יעורן. מ'ס'
 [שריטן] אפי' שרן דענו
 ספרים
 חלל הוא המלך. מ'ס'
 טא'ס'. ו. ק"ח ל"י, טא
 שנה. רמב"ם. ו. ואל
 שנה אדא ברבר. מ'ס'
 ח. הוא ברבר למשר,
 דלית לו למעשה שם
 ויחשל. מ'ס'ס'ס'
 י'. אפילו. מ'ס'ס'ס'
 יו. תרנו מלי כנגד
 המורו. מ'ס'ס'ס'
 יז. נכיר שהוא ביטול
 גמר. מ'ס'ס'ס'ס'. י'. אלא
 להפשיט. מ'ס'ס'ס'
 יח. אצל האש, במקום
 שראוי להחשך, אף אם
 ממנה להחשך קודם
 שיתבטל. מ'ס'ס'ס'
 יט. ו. וירי אדא סיל דכל
 שאינו מיוחד אלא כיו
 להפשיט בלבד. כנחלו
 דוכתי שם. מ'ס'ס'ס'
 כ. חתן אן קפד עוליה,
 ו. וזא שם אן שרר אדא
 ואינער, וחסידתא לא מתי
 ליה. מ'ס'ס'ס'ס'ס'
 כג. משה חסותו. אלא כלי
 במס קפדו. מ'ס'ס'ס'
 כד. וזאכא שרעס לא
 הפקו. קינ'ס'. כ.ב. אבל
 מוכין לא חשיבי כלי
 אדא. וזהו חלו בו
 תבן וזנן וי"ל דירנן ספק
 ומבטלן להטמנה. ספק
 קינ'ס'. ו. וזא וזא גזי
 צמר דירנן האב, והבדאי
 חן בן ממתינ' אן אפי'ס'
 שטנן בהם אסור
 לטלטלן. כדקני' יציד'
 וזא, ערשנו, נוטל את
 הכיסור חן ונפוליו, וי"ל,
 חן מוקפולין לא שטלא
 טבן בהם, אסופא. עינ'ס'.
 כ. ומתינ' לדדקין דירנן.
 קינ'ס'. כ. להריא דירנן.
 קינ'ס'. כ. ואינו נותנאם
 כלהחיה. עינ'ס'.

אסוקי הצלל. כגון זה שהטמין בדבר אחר והניח קופה על הגפת לייכא אלא שהגפת מעלה הצל למעלה ומרחיח קדרה שבקופה: אפומא דקומקומא. מיחס של חמין והכוחא היתה מלאה זיון: נוהיה.

גער צו: **מאי שנה ממחיס על גבי פרקין** דשירי: **הסס אוקומי מוקיס.** שהמחיס העלין גס צו יש מים חמין והסתחמן אינו אלס מעמיד חומו שלס יפיג: **דסודור.** סודר של ראש: **דכובא.** קנקן: **נעלא.** כלי ששארצין יין מן הכובא: **דקא עזר.** שהיה סוחטו מן המים שנעלעו צו: **מאי שנה מפרוקא.** נגד העשוי לפרוס על הגיגית שפורסין אותו בשבת: לא קפיד עליה. אס שריו צמים שהרי לכך עשוי ולא אחי לדי סחיטה: **מוקין.** אינן אלס נעשות מן לדין שקורין פלג'ר ומוקלין הן למחלה ואסור לנטלטלן ואלו שטמן בהן מי אמרינן יחדן להטמנה ואיכא תורת כלי עליהן ומותר לנטלטלן בשבת או לא: **עומד ומפקיר.** לנך. קופה של מוכין שדמיה יקריין אין דרך בכך ולא צטלי להטמנה: **גזיו של למר.** כמות שנגזזו: **ציפי למר.** לאחר שנספחה ושטחחה לזימן מנהלחם משטחין: **לשונות.** לאחר שנבען וסורקין אותן כעין לשונות ארוכין לטוותן: ואין **מעטלנין אותן.** קס"ד דכרי קאמר ואע"פ שטמן בהן אין מעטלנין אותן: **אס עמן בהן כו'. וימלי מילי קתני** ברישא אשמעינין דטומעין בהן דלא מוספי' הבלל ואשמעינין סיפא דסתם מוכין מוקרלין ויניהו אלס הני דטמן בהן הוי כמי שיחדן לכך: **למוגא.** להיסב עליהן: **לאסדורי אודרס לני סדיא.** להחזיר מוכין שנפלו מן הכר לתוכן: **מסירין בים הלאר.** שדרך הכובסין לקושטן: **אזל לא פושחין.** לכתחילה דהשתא עבד לא היה מנא: **נחדס.** שלא היו מעולם לתוכו אסור דהשתא עבד היה מנא: **נעטיקין.** להחזירו לכר זה שנפלו

ממנו: הפוסח צ"ח הלאור. של חלוק לכתחילה: חייב חטאת. דהשתא קמשי ליה מנא וחיוב משום מכה בפטיש והיינו גמר מלאכה: מה

להחזיר: **מאי** שגא מביחם ע"ג מביחם. קשה לר"י דצנזרייתא גוספ
אלא בשביל שיהו משומרין ואומר ר"י דצנזרייתא לא שמיע ליה ולא מכחי
מינה דהייז דמי אי די קוללת בו היכי הוה בעי למישרי אע"פ שמצד
צדד המיחם ואמר אם גבלג חייב חטאת ותנן נמי (דף מהא) המיחם שפי
כירה (דף מ:) נותן אדם קיתון של מים כנגד המדורה לא בשביל שיחם
יהודה נמי קאמר ההם אחד מים ואחד שמן יד קוללת בו אסור אין יד
אלא האש אבל האש אפילו אין יד קוללת בו אסור דשמה יבא לטעות ויחייב
ולא גוררין אטו מים ומעטין אע"פ שאינו אלא האש וגבלג לרצ"א דדי
שלעולם לא יוכל לבא ליד צבול"א אבל צקבול"א אסור אפי' להפסיד דדי
בשביל שיחמו דקמני ההם היינו כלומר צמקוס שיכול לבא ליד שיחמו
בפרק תולין (לקמן קט:): האי פרוקא אפלגא דכובא שרי דלא הוי אחריתא
(דף א. ט:): **וכי מפני שאין לו קופה של תבן ב'.** וא"ת מאי קבע
טמן דהא קמני צהדיא כיצד עושה מנער את הכיסוי והן נופלות וכי
כדדחי צרייתא וליכא למימר דמתני' איכא לאוקומי בשל הפתק^א כדממ
דמייתא בשל הפתק ותיזך ר"י גמזי דמא חשיבי טפי ממורין ואסורייתא
מטלטלין אין לחוש א"ש פליגא דאביי דכא כיון דלא קיימא לקמן מ
הפתק ודברא בשאין של הפתק אומר רצ"א דהא מיירי צבולין
דמימא חזי למזוג עלייהו כיון דמיירי בשל הפתק

ה"ק אם לא זמן אין משה'ל'ין אותן. כג'למור'ין קאי ולא אגזי' אמר' ש'אם נתקן חוטי הסרבל אם הנקב רחב ויכול להכניסם כ"ה בלא טו' דבעינין שהוא רגילות לתקוע ולקשור נראה דאסורין להחזיר כדאסרינן

דויתים מסקי הבבא. מכאן יש לאסור להניח גחלים תחת הקדירה אפי' יתן עליהן אפר אין להטמין קדירה עליהם שהרי הגחלים מעלין הכל למעלה כמו גפת של זיתים ויש חימה האף' אנו מטמנין על כירות שלנו שקורין סטרא"א וואע"פ שגורפין אותה הוא מוסיף הכל כמו גפת של זיתים

והומר ר"י שיש ליתן טעם לק"ס
המנהג דגבי גפת איכא למיחש שמה
יטמין כולה בתוכה^א אבל צמירות
שלנו לא שייך למיחש הכי ועוד יש
שעושין פסירה גדולה ועושין
בזין לבנים סביב מכל ד' ומלמטה
ומחמין אותה היטב וגורפין אותה
ומטמיעין בה את הקדרה ולא דמיא
למטמין בדבר המוסף הצל דלא
אסרו אלא כשמטמין ומדביק סביב
הקדרה דומיא דרמץ^ב אבל תנור או
פסירה שיש אריר בין הפסות לקדש^ג
אין לאסור יומר מהשהא^ד אף על פי
שכל הקדרה בחור התנור ודבין ביד

פ"י שם לחלק בין מוספת הכל דגפת
 לתוספת הכל דכירה שלנו^י לפי
 שהכירה אין חומה אלא מחמת האש
 ולעולם מתקשר והולך^י אבל הגפת
 מוסף הכל מעצמו אומר דבינו שמואל
 דמותר לזוס תפוחים אצל האש סמוך
 להשקה אע"פ שלא יוכלו ללחו מעצמ^י
 דנאכלין עפי פלא שהן חיינ מתבטלי
 שנתבטל כמאכל בן דרוסאי דשרי
 ואע"ג דפ"ק (ד"ע) תנן אין לולין בשר
 בכל יציאה אלא כדי שיזלו מעצמ^י
 אע"פ שפעמים אוכלים בכל חי מ"מ
 אינו ראוי לאכול חי כמנו תפוחים ורואה
 להפיק חריפותן ולמנום בשיטלו אסור
 הטמין תפוחים עם הקדרה אסור
 להחזיר כרים וכסתות על הקדרה
 שעממן או להוסיף על אותן כרים
 אע"ג דאש אין שם תפוחים מותר
 להחזיר כדתנן בפירקין (ד"ה) כסהו
 ונתגלה מותר לכסותו ולהוסיף נמי
 אמרינן בגמרא (שם) אש באל להוסיף
 מוסף כשים עם הקדרה תפוחים
 אסור דאש מחזיר קודם שנתבטלו

נמצא מבשל בשבת ומה שנהגו להסיר הקדרה מעל הכירה ומניחין על הקרקע עד שיגרפו הכירה^ט שמה סבירא לן הכך לישראל דריש כירה (ועל דף נח): דשרי חזקים משמיה לדאבי הניחו על גבי קרקע אם דעמו דשרי מיחם ע"ג מיחם בסוף פרקין קמני צהדיא ולא בשביל שיחמו בצרפתא פריך אל"ף^א מבעשים בכל יום שנותנין מיחם על גבי מיחם^ב מ' לא ידע דתולדות המור כאלו דריש (נשקל דף נח): אין נותנין בילה ו' לא יתן לתוכו כוונן ואי להפשיט^ד הכי מפקי דלסור והא מניח צפ' אלף בשביל שחפוג כינתן והיינו^ה הפשר כדמוכח סוגיא דהתם ורבן יולדת צו מותר ואין לחלק^ו דגבי מדורה יזהר שלא יבשל^ז כיון שהוא בעד שיתבשל דהא גבי מיחם שרינן לתת לתוכו מים מרובין כדי להפשיטין דא דשרינן לתת קיתוין של מים כנגד המדורה היינו ברחוק מן המדורה ו' משתלי ואתי להניח שם עד שיתבשל ולהכי מסק הכא דלסור ולא^ח והלשון דרוק קטן: **שנא מפרינא** פריח דלמור רבא ולא חיישינן שמה יבטא: **התם לא קפיד** פריח צפ"ק דכחצות הא תנן במתניתין טומנין בגיזי אמר ואין מטלטלין אותן והיינו אפילו ימי מצרייחא דמסייע ליה ליימי ממתניתין דלא מני למדחי ממתניתין י לקמן דרינא ע"ב סוגיא דהכא לא סבירא כריבינא מדלא מוקי ברייתא לטלטל יותר^י ואע"ג דרבא קאמר לקמן דאפילו גיזי אמר טמן בהן אתיה דרבא ולמאי דרינא דמשיביתא דרבא ומוקי ממתניתין בשל הפתח דרבא פליגא דרבא דלאביי אך ק"ק דמאי משני בסמוך מהו ייכי ס"ד דשרי דלמא לטלטל משום דחוי למואז עליהו:

וַיֹּזֶן אֶת-אֶפְרַיִם טָמֵן אֶת-אֶזְנוֹ מִן-מַטְלָלִים¹² : הָאֵל בַּחֲדָתִי הָאֵל בַּעֲתִיקִי. אֲמַר רַבִּי
ז' ש' כיון דעתיק¹³ ובלבד שימנע צענין זה שלא יהא לחוש שמא יתקע
ירוש כל הכלים (דף קכג): החזרת שידה מיבנה ומגדל גזירה שמא יתקע:
וכי

ב א טושיע אר"ח סימן ש"ח
 טושיע ח:
 ג ב מ"י פכ"ז מהלכות שבת
 הלכה טו טור ושו"ע אר"ח
 סימן ש"ב טושיע ח:
 ד ג מ"י פכ"ז מהלכות שבת
 הלכה טו טושיע ח:
 ה ד מ"י פכ"ז מהלכות
 שבת הלכה כג טור
 ושו"ע אר"ח סימן ש"ט
 טושיע ח:
 ו ה מ"י פכ"ז מהלכות שבת
 הלכה טו טושיע אר"ח סימן
 ש"ח טושיע ג:

מוסף רע"י

ובציפי צמר. לאחר שסרקו
ונפלו במסרק (ב"ב יט.).
ובמזכין. של שמקי נגדים
שהסוק מוליא מבגדי הלמר
נקולים (שו). הפותח בית
הצואר. עשה פה לחלוק
חדש, חייב חטאת. שמקן
כלי (מכות ג.).

רב נסים גאון

פרק רביעי במה טומנין
שמן להי' ר' יריא מאי
אנא דמיתם על גבי
מיחם. בסוף הפרק (דף
טז) בבביתא גרסי ומנחין
מיחם על גבי מיחם.
ומאי שני פרושק. עירוק.
דיליה בפרק ר' אליעזר
תולין את המשמרת
ביו"ט (דף קטז) אמר רב
האי פרושקא אפלאג פסומא
דכובא שרי וכו'. ואיכא
דכובא מאי שני פרושקא
דמר לפי ש' יריא עמ רבא
הוה מפליג, והוא בעל
השעווה.

רבינו חננאל

רדמטיק נמי הכלא. ואסיקא
אברא דכא אנוני חורב דמיא
אפומא קרומקומקא קד
אסיקא צונן ומוליד חימא.
ואסר נמי למפרסר דאנוני
אפומא דכרובא ולאנוני
אנוני דסדרא,
משול (שאר) שרורי
הכוס (מקדן) מתחנן
בסדרא (מקדן) בשרורי
סדרא וסחיט ליה. ולא
נמי לפורגוס שחית משול
קשורו בממא דכרוב,
דגרסינן בפרק י' אליעזר
חלמיש, תולין, אמר רב
אסיקא פלני דכרוב, וליחוש
הא חייט סחיט המטלת
ושנינו מטלת אי דפיד
בשריותא. משלש מן
גוששורי בלד דרור שושהן
בממא אבל לא נגד
החלוקה קפיד בשריותא
הילכך האי אסור והאי
האי מוכין. מספרינן
[של] בדרים קמחין דחנן
בגדים פנים מ' בגד
מוטנ שנתורב בארסי
כול שטורין קיצצו ועשא
מוטנ חטור. סומין ארסי
כי את דתניא אי נותנין
מוטנ לא חלק הכר ולא
חלק הכסת בשר ואין
צריך לומר שבת, נשר
חמורין אותן שבת ואין
צריך לומר ב' ימים]. אמר רב
הפותח בבגד בתי הצנור
בשבת בתי חטא